

MADÁR JÁNOS

Balkányi ménés

*Magasra nőtt fák kísérik arcomat.
A kiscsikók árnyékai már oly nagyok.
A felhők dobogása is szügyig ér.
Föl-fölnyeritének a csillagok.*

*A Holdon vérző sörények szállnak.
Lókoponyák, patazajok emléke azól.
Csontok pihennek a sötétség mögött.
Fény szivárog az éj szíve alól.*

Békesség

*Vers, vér, hó.
Téllel bezúzott falak.
Minden szó kő és mész,
szemembe zártalak.*

*Hiába is nézel
a töprengő égre.
A csillagok felejtették
arcodat égve.*

Megfénylik az ég

*Ereimben végtelen lüktet.
Véremen Nap és éj forog.
Rajtam messzi tüzek és földek gyúlnak.
Arcomon még a csillag fölragyog.*

*Megfénylik az ég, ág az ággal.
Szelíd lombok hajlatában élek.
De ez a meggömbült fa is elmúlik lassan.
Bemásszák szívemet az évek.*